

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

มนุษย์เป็นทรัพยากรธรรมชาติอันสำคัญของชาติ การพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า จนได้ชื่อว่าเป็นอารยประเทศนั้น นอกจากจะต้องพัฒนาทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง แล้ว งานพัฒนาที่สำคัญและจำเป็นที่รัฐพึงกระทำควบคู่กันไปก็คือ "การศึกษา" ทั้งนี้เพราะ การศึกษาเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่ง ต่อการพัฒนากำลังคน เพื่อเป็นรากฐานของการพัฒนา กิจการ กาง ๆ กังกล่าว

สำหรับประเทศไทยนั้น รัฐได้เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษาและถือว่า การจัดการ การศึกษา เป็นความสำคัญและจำเป็นที่จะต้องจัด และส่งเสริมให้มีประสิทธิภาพทุกกระบวน ทั้งปรากฏ ในแผนการศึกษาชาติ พุทธศักราช 2520 หมวดที่ 2 ข้อ 10 (2520: 5) ว่า "รัฐพึง ส่งเสริมและบำรุงการศึกษาโดยถือว่า การศึกษามีความสำคัญในอันดับสูงยิ่งแห่งกิจการรัฐ"

เครื่องมืออันสำคัญของคนไทยที่จะต้องนำมาใช้ เพื่อให้การศึกษามุ่งสู่เป้าประสงค์ นั้นได้แก่ "ภาษาไทย" กล่าวคือ ไม่ว่าจะศึกษาวิชาการแขนงใด ๆ ก็ตาม ทั้งครูผู้สอนและ ผู้เรียนย่อมต้องใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการทำความเข้าใจ คิด และให้เหตุผลทั้งสิ้น สุจริต เพียรชอบ และส่ายใจ อินทรมพรมย์ (2522: 3) ได้สรุปความสำคัญและคุณค่าของภาษาไทย ไว้ประการหนึ่งว่า "ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการศึกษา และเสาะแสวงหาความรู้สรรพวิทยาการ สาขาต่าง ๆ"

ดังนั้น การที่จะพัฒนาการศึกษาจึงต้องมุ่งปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้ มีประสิทธิภาพเป็นอันดับสำคัญประการแรก แนวคิดนี้ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวธม (2518: 89) ได้กล่าวไว้ว่า "ถ้าเราต้องการปรับปรุงการศึกษาให้มีความหมายแก่ชีวิต เราต้องรีบเร่งปรับปรุง การสอนภาษาไทยโดยเร็วที่สุด เพราะภาษาเป็นชีวิตของชาติ เป็นศูนย์รวมความคิดของชาติ และภาษาเป็นวิถีทางที่จะนำไปสู่การพัฒนาบุคคล เกือบทุกด้าน"

อย่างไรก็ตาม จากการวิจัยของ อมร จิตะมัย (2514) เรื่อง "การสำรวจ
ทัศนคติของชาวไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญ ของโรงเรียนในจังหวัดพระนคร" ได้
พบว่า นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย เพราะเนื้อหาวิชาไม่ตรงกับความต้องการและวัย
ของเด็ก ครูขาดสิ่งจูงใจในการสอน

ต่อมา จุฬาลักษณ์ โทศลานันท์ (2515) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสอนภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 โรงเรียนพณิชยการราชดำเนิน" แล้วสรุปว่า นักเรียนไม่ชอบ
เรียนวิชาหลักภาษาไทยแบบสังการบรรยาย กิจกรรมการเรียนที่นักเรียนต้องการให้ครูจัดมาก
ที่สุดคือ การศึกษานอกสถานที่ การแสดงละคร ฯลฯ

สำหรับทางด้านการฝึกหัดครูนั้น ปัญหาความต้องการให้มีการปรับปรุงการสอน โดย
ต้องการให้อาจารย์ผู้สอนจัดกิจกรรมประกอบการสอนให้มากขึ้น นับว่าเป็นความต้องการอันสำคัญ
ของนักศึกษาไม่น้อยไปกว่านักเรียนระดับประถมและมัธยม ทั้งการวิจัยเรื่อง "การเรียนการ-
สอนหลักภาษาไทยในหลักสูตร ป.กศ." (ผกาศรี หงส์นาค 2517) ได้พบความต้องการของ
นักศึกษาระดับ ป.กศ.ว่า ต้องการให้อาจารย์ใช้อุปกรณ์และจัดกิจกรรมการสอน ต้องการ
อาจารย์ที่มีวิธีสอนที่ดี

ผลสรุปของงานวิจัยดังกล่าว เป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า แม้จะมีการกล่าวเน้นถึงความ
สำคัญของวิชาภาษาไทยกันอย่างมากมาแล้วก็ตาม คนส่วนใหญ่ก็ยังให้ความสนใจไม่เท่าที่ควร
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครูอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยนั้น นับว่าเป็นตัวการสำคัญในอันที่จะก่อสร้าง
เจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย ทั้งพยายามค้นคว้าศึกษา และพัฒนาวิธีการสอนให้เป็นที่น่าสนใจแก่
ผู้เรียน ลดความบกพร่องให้เหลือน้อยหรือหมดไปในที่สุด

ความบกพร่องของวิชาภาษาไทย ในด้านหลักสูตรก็ดี เนื้อหาวิชาที่ดี ตลอดจนวิธีการ
สอนของครูภาษาไทยก็ดี สิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นปัจจัยสำคัญที่จะก่อให้เกิดความไม่คล่องตัวในการศึกษา
วิชาการสาขาอื่น ๆ อย่างมาก จึงควรที่จะได้รับความสนใจ และเอาใจใส่ให้มากยิ่งขึ้นทุกฝ่าย
ม.ล.บุญเหลือ เทพสุวรรณ (2518: 4) ได้เน้นถึงความบกพร่องทางด้านวิธีสอนของครูภาษา
ไทยไว้ว่า

ความบกพร่องในการสอนภาษาไทยที่สำคัญที่สุดคือ การขาดความเอาใจใส่ และความ
พยายามในอันที่จะค้นหาวิธีสอนที่ใหม่ และการผลิตวัสดุอุปกรณ์ไม่ก้าวหน้า ซึ่งของ
ถือว่าเป็นความรับผิดชอบทั้งแก่ผู้บริหารระดับสูงลงมาถึงครูอาจารย์ ที่ทำการสอนรวม

กัน เพราะในการพิจารณาพิจารณาใดๆ ด้ว "ข้างบน" ไม่ทั้งกัน "ข้างล่าง" ก็ต้อง
ริเริ่ม และถา "ข้างล่าง" ไม่เริ่มกัน "ข้างบน" ก็คงพยายามผลักดันให้เกิดการ
ริเริ่มขึ้น

หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ ถ้าพิจารณาถึงกำหนด
แนวการเรียนการสอนตามหลักสูตรฉบับนี้ ย่อมจะเห็นได้ว่า มุ่งประเด็นที่การจกกิจกรรมให้
สอดคล้องกับสภาพปัญหาของนักเรียน เพื่อให้เกิดการคิด ทำ แก้ปัญหา และเกิดการเปลี่ยน-
แปลงพฤติกรรมของตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ หรืออาจกล่าวได้ว่า เน้นหรือกำหนดบทบาทของครู
ให้เป็นผู้ทำหน้าที่สอนคน ไม่ใช่สอนหนังสือ เหมือนดังที่เคยปฏิบัติกันมาแต่ก่อน

ส่วนหลักสูตรมัธยมศึกษาปัจจุบันก็เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะวิชาภาษาไทยนั้น ถือว่า
เป็นวิชาบังคับที่นักเรียนจะต้องเรียน โดยใช้เวลา 4 คาบ/สัปดาห์ และแบบเรียนที่สำคัญของ
วิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาก็คือ แบบเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ทั้งนี้โดยมุ่งหมาย
สำคัญที่จะให้การเรียนการสอนภาษาไทยได้จกกิจกรรมประกอบการสอนให้มากขึ้น จึงจะเกิด
การสัมพันธ์ทักษะทางการใช้ภาษา หลักภาษา และวรรณคดีไทย ได้เป็นอย่างดี

การที่หลักสูตรพุทธศักราช 2521 ทั้งระดับประถมและมัธยมศึกษา ได้เน้นความสำคัญ
ของการจกกิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าวนี้ เมื่อพิจารณาอย่างด่งแท้แล้วจะเห็นได้ว่า
สืบเนื่องมาจาก ความต้องการที่จะให้มีการปรับปรุงเนื้อหาวิชา และที่สำคัญคือวิธีสอนของครู
อาจารย์สอนวิชาภาษาไทย โดยเฉพาะความต้องการที่จะให้ครูภาษาไทยใช้สื่อการสอน เพื่อ
เป็นเครื่องกระตุ้นความอยากรู อยากรเรียน ตลอดจนสร้างเสริมให้นักเรียนมีประสบการณ์มากขึ้น
และประสบการณ์เหล่านั้น กอปรให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความคิด ทักษะ และเจตคติที่ดี อัน-
จำเป็นต่อการนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง

การจกกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อขยายประสบการณ์แก่ผู้เรียน เป็นความจำเป็น
อย่างยิ่ง ฐะปะนีย์ นาครทรรพ และประภาศรี สีหอำไพ (2519: 6) ได้กล่าวไว้ว่า

ความมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาไทยนั้น มุ่งมุ่งที่จะส่งเสริมพัฒนาการของ
นักเรียนในการใช้ภาษาไทยถูกต้อง ใ้ภาษาเป็นเครื่องช่วยในการคบคิดหา เหตุผลและ
ใช้ดุลพินิจของตนได้ สามารถใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการติดต่อ และเป็นเครื่องช่วย
ในการประกอบอาชีพ ในงานเจตคติเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง . . . และเชิขุให้เขาใจ
ศิลปะในการใช้ภาษาไทย เพื่อแสวงหาความรู้และความเพลิดเพลินในศิลปะวรรณคดี
การจกกิจกรรมการสอนตลอดจนเนื้อหาวิชาจึงควรมุ่งให้นักเรียนมีโอกาสขยาย
ประสบการณ์ และปรับปรุงวิธีการให้สอดคล้องกับความมุ่งหมาย

ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมาแล้ว ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาไทยใน วิทยาลัยครู ไท่กระหนังถึงความสำคัญของการจัดกิจกรรมประกอบการสอนวิชาภาษาไทยกับทั้ง สถาบันฝึกหัดครูต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อการผลิตครูใหม่มีความรู้ ความสามารถในการสอนเพื่อออกไป ทำการสอนทั้งในระดับประถมศึกษา และมีธยมศึกษาโดยตรง วิทยาลัยครูจึงควรเป็นผู้นำใน ด้านวิธีสอน เพื่อสร้างเสริมประสบการณ์ และทักษะให้แก่นักศึกษา ตลอดจนสามารถนำไปประยุกต์ ใช้ในอาชีพการสอนของตนสืบไป

การสอนภาษาไทยให้มีความน่าสนใจในบทเรียน และสนุกสนานต่อการเรียนนั้น มีวิธี การสอนอยู่หลายวิธีด้วยกัน แต่สำหรับในความคิดเห็นของผู้วิจัย เห็นว่าวิธีหนึ่งที่ควรสนใจและ น่าจะนำมาใช้ปฏิบัติ เพื่อเป็นกิจกรรมประกอบการสอนก็คือ วิธีการใช้ "นาฏการ" หรือที่ เรียกกันโดยทั่วไปว่า กิจกรรมการแสดง ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยได้เคยมีโอกาสเกี่ยวข้องกับการจัด กิจกรรมประเภทนี้ร่วมกับวิทยาลัยครูหลายแห่ง และไต่ถามไปทดลองใช้ในการสอน ปรากฏว่า นักศึกษามีความสนใจ เข้าใจ และจดจำเนื้อหาวิชาที่เรียนได้มากขึ้น ไม่ว่าจะ เป็นผู้แสดงหรือ ผู้ชมก็ตาม

วิธีการใช้นาฏการประกอบการสอนดังกล่าวนี้ สจวร์ต เพียร์ชอบ (2524: 4) ได้กล่าวถึงประสบการณ์ทางการแสดง หรือประสบการณ์ทางนาฏการ (Dramatization Experience) ไว้ว่า "เป็นประสบการณ์ที่สำคัญสำหรับการเรียนรู้บางอย่างหนึ่ง เพราะช่วย ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ เห็นภาพได้ชัดเจนกว่าถ้อยคำที่ครูใช้อธิบาย"

ความสำคัญของประสบการณ์ทางนาฏการ (Dramatization Experience) นี้ Edgar Dale (1954: 42) นักการศึกษาผู้เป็นต้นตำรับเกี่ยวกับชั้นการเรียนรู้ ซึ่งเป็น ที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่า "กรวยประสบการณ์" (Cone of Experience) ได้จัดให้เป็นสื่อ การสอนที่สำคัญอันดับที่ 3 และวิรุทธ์ ลีลาพฤษย์ (2522: 56) ยังได้กล่าวไว้ว่า

การแสดงละคร การมีส่วนร่วมในการแสดงละคร โดยเป็นผู้แสดงหรือผู้ชมก็ตามจะช่วย ให้นักเรียนได้เข้าใจเกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงของเหตุการณ์ต่าง ๆ มากที่สุด เป็น กิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดทำงานร่วมกัน ประสบการณ์ที่ได้จากการศึกษา เนื้อเรื่อง ที่แสดง การจับคู่ การมอบหมาย คุนตรี การแต่งบทละคร ฯลฯ เหล่านี้ทำให้ เกิดรู้จักแบ่งหน้าที่ และการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาสภาพการณ์และความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์และ นักศึกษาวิชาเอก-โทภาษาไทย ในวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง โดยเน้นกิจกรรมประกอบการสอน ภาษาไทยเป็นสำคัญ เพื่อสร้างโครงการนฏการประกอบการสอนภาษาไทย สำหรับนักศึกษา ปริญญาตรีวิชาเอก - โทภาษาไทย ในวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง กล่าวคือผู้วิจัยเล็งเห็นว่าการจัดประสบการณ์ทางการเรียนการสอน ที่จะก่อให้เกิดคุณภาพชีวิตที่สำคัญที่สุดอันหนึ่งก็คือ "ประสบการณ์ทางการ" นั่นเอง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการณ์และความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับการใช้ทางการประกอบการสอนภาษาไทย ในระดับปริญญาตรี
2. เพื่อเสนอโครงการจัดนฏการประกอบการสอนภาษาไทย สำหรับนักศึกษา ปริญญาตรีวิชาเอก - โทภาษาไทย ในวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาสภาพการณ์และความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ทางการประกอบการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับปริญญาตรี ตลอดจนข้อเสนอแนะเพื่อสร้างโครงการเสนอเพื่อจัดนฏการประกอบการสอนภาษาไทย สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี จากการสอบถามของ ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษาวิชาเอก - โทภาษาไทย ระดับชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2525 เท่านั้น

เหตุที่มุ่งศึกษาวิจัยเฉพาะในวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวงนั้น เพราะผู้วิจัยมีความเห็นว่า วิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง เป็นสถาบันฝึกหัดครูที่ตั้งอยู่ใน เขตกรุงเทพมหานคร อันเป็นแหล่งรวม สรรพวิทยาการและวิทยากรผู้ชำนาญ ตลอดจนมีบทบาทและความพร้อมในการให้และรับการอบรม เผยแพร่ข้อมูลที่เกี่ยวกับงานศึกษาค้นคว้าทางการศึกษาได้อย่างสะดวก กว้างขวางและครบครัน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ข้อมูลของผู้คนแบบสอบถามเท่านั้น ที่ผู้วิจัยถือว่าเป็นคำทอมที่เกิเกิดขึ้นจากความรู้อย่างแท้จริง และความรู้อันแท้จริง
2. ผู้วิจัยจะยึดถือว่า ข้อมูลต่าง ๆ ที่เก็บใ้กันนั้นเป็นแนวทางในการจัดสร้างโครงการเสนอเพื่อจ้กนากฎการประกอบการสอนภาษาไทย สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีวิชาเอก-โทภาษาไทย ในวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง ใ้โดยสมบูรณ์

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

นาฎการ หมายถึงกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีรูปแบบของ การแสดงบทบาทเป็นหลัก แบ่งออกเป็นชนิดต่าง ๆ ใ้ดังนี้

1. การแสดงละครเป็นเรื่อง (Plays) คือการแสดงที่จัดใ้เหมือนสภาพการณ์จริง เพื่อมุ่งแสดงชีวิตทัศน์ หรือคำ เน้นบทบาทไปตามท้องเรื่องบนเวทีที่มี แสง เสียงและการจัดฉากประกอบการแสดงอย่างครบครัน ผู้แสดงแต่งกายตามแบบฉบับ แบ่ง เป็น

- 1.1 ละครใน
- 1.2 ละครนอก
- 1.3 ละครพันทาง
- 1.4 ละครเสภา
- 1.5 ละครชาตรี
- 1.6 ละครคึกค้ำบรพ
- 1.7 ละครรอง
- 1.8 ละครพูด
- 1.9 ละครเพลง
- 1.10 โขน

2. การแสดงละครกลางแจ้ง (Pageants) ได้แก่ การแสดงเรื่องราวหรือศิลปะวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จัดขึ้นในเทศกาลต่าง ๆ บนเวทีกลางแจ้ง หรืออาจเคลื่อนที่ได้ อาจมีการฝึกซ้อมล่วงหน้า เช่น การแสดงละครว่าบางตอน โขนตอนหนุมานจับเบญจกาย ตลอดจน จันการพอน เข่ง หรือพ่อน้ำกระบวนแห่บั้งไฟ เป็นต้น

3. การแสดงละครโดยไม่ใช้คำพูดหรือละครใบ้ (Pantomime) คือการแสดงท่าทางและการเคลื่อนไหวไปตามบทบาทของตัวละครโดยผู้แสดงไม่ต้องพูด ไม่เน้นส่วนประกอบอื่น ๆ นอกจากท่าทางที่แสดงเท่านั้น แบ่งเป็น

3.1 ละครใบ้ประกอบนิทานหรือวรรณคดี

3.2 จินตลีลา

4. การแสดงละครหรือบทบาทโดยไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า (Improvisation) เป็นการแสดงตามสภาพการณ์ที่กำหนดให้ในทันที ผู้แสดงต้องแสดงบทบาทไปตามความรู้สึกและความเข้าใจของตน เช่น บทบาทของพระกนิษฐา ครูกับนักเรียน หรือการพูดในโอกาสต่าง ๆ ที่ไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า

5. การแสดงบทบาทสมมติ (Role - Playing) คือการแสดงที่ผู้แสดงพยายามแสดงบทบาทให้เหมาะสมและตรงกับสภาพการณ์ที่เป็นจริง ตามที่ได้รับมอบหมาย อาจมีหรือไม่มีการเตรียมฝึกซ้อมล่วงหน้าก็ได้ เช่น บทบาทของนักธุรกิจ ครู นักหนังสือพิมพ์ หรือ ผู้ศึกษาเสพทิศ เป็นต้น

6. การแสดงทำนองประกอบเรื่องราว (Tableau) ได้แก่ การแสดงอริยาบทหรือท่าทางตามบทบาทในทำนอง ไม่พูด ไม่เคลื่อนไหว ใช้เครื่องแต่งกาย ฉาก แสง เสียง ประกอบเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวและอาจมีการฝึกซ้อม เช่น ทำนองประกอบนิทาน วรรณคดีและการแสดงหุ่นคนประกอบเรื่องราวต่าง ๆ เป็นต้น

7. การแสดงเช็คหรือชักหุ่น (Puppet Shows) เป็นการแสดงที่ถ่ายทอดเรื่องราวหรือแนวคิดโดยใช้วัสดุที่ทำขึ้นแทนตัวคนหรือสัตว์ และต้องมีฉาก แสง เสียงประกอบการแสดง แบ่งเป็นชนิดต่าง ๆ ได้ ดังนี้

- 7.1 หนังสืงทะลุง
- 7.2 หนังสืงสวมนืือ
- 7.3 หนังสืงเสืยบไม
- 7.4 หนังสืงนื้วนืือ
- 7.5 หนังสืงกระบอ
- 7.6 หนังสืงชั้ก
- 7.7 หนังสืงเงา

8. สถานการณื้จำลอง (Simulation) หมายถึงการแสดงบทบาทเพื่อกบัปัญหา สถานการณื้ที่สร้างขึ้น โดยที่สถานการณื้ในกลุ่้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด เช่น กำหนด สถานการณื้ในขณะเขา้เฝ้าพระมหากษัตรีโยไทย เพื่อกบัแสดงออกทางการใช้ราชาศัพท์ เป็นต้น

9. การแสดงการอ่านบทสนทนา (Dialogues) คือ การแสดงน้้าเสียงแทน บทบาทหรือท่าทาง เป็นความสำคั้ของการใช้เสียงในการอ่าน เช่น บทละคร วรรณคดี นิทาน เป็นต้น ทั้งนี้อาจแบ่งเป็น

- 9.1 การอ่านบทละครวิทย์
- 9.2 การอ่านบทละครพูด และบทละครพูดคำกลอน
- 9.3 การอ่านบทสนทนาโต้ตอบหน้าห้องประชุม

10. การขับร้อง คือ การแสดงออกทางน้้าเสียงตามบทเพลงในท่วงทำนอง และจังหวะ ท่าง ๆ อาจมีบทบาทและคนกรั้ประกอบหรือไม่ก็ไ้

11. การแสดงคนกรั้ คือ การแสดงลีลาหรือท่วงทำนองเพลงในจังหวะท่าง ๆ โดยอาศัยเครื่องคนกรั้ ซึ่งอาจมีท่วงหรือการแสดงบทบาทท่าง ๆ ประกอบ หรือไม่ก็ไ้ เช่น การแสดงคนกรั้ไทยประกอบการสอนวิชาวรรณคดี เป็นต้น

12. การละเล่นพื้นเมือง หมายถึงการแสดงบทบาทประกอบการละเล่น อันเป็นศิลปะ วัฒนธรรมพื้นบ้านในท้องถิ่นท่าง ๆ เช่น รำเซ็ง กระบี่กระบอง เพลงปรบไ้ เพลงเรือ ฯลฯ เป็นต้น

13. การทายปริศนาจากท่าทาง (Charades) หมายถึงการแสดงบทบาทท่าทาง เพื่อกบัความหมายในทางภาษาและวรรณคดี แล้วตีความจากท่าทางท่าง ๆ เหล่านั้น ให้เป็นคำ กลาวท่าง ๆ เช่น สำนวน คำพังเพย ภาษิตท่าง ๆ ตลอดจนตัวละครในวรรณคดี เป็นต้น

14. การแสดงละครสั้น (Skits) หมายถึงการแสดงละครขนาดสั้น ใช้ผู้แสดงน้อย เวลาจำกัดประมาณ 10 - 15 นาที อาจมีเครื่องแต่งกายและฉากตลอดจนอุปกรณ์การแสดงที่สมมุติขึ้น เช่น ละครข่อย ลิเกประยุกต์ จำอวค เป็นต้น

ผู้บริหาร หมายถึงอาจารย์ผู้ดำรงตำแหน่งหน้าที่ผู้บริหารงานด้านวิชาการในวิทยาลัยครูใดก็ตาม

รองอธิการฝ่ายวิชาการ

หัวหน้าคณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย

รองหัวหน้าภาควิชาภาษาไทย

อาจารย์ หมายถึงผู้ที่ทำหน้าที่สอนวิชาภาษาไทย และสังกัดภาควิชาภาษาไทย ซึ่งปฏิบัติการสอนในปีการศึกษา 2525

นักศึกษา หมายถึงผู้ที่กำลังศึกษาวิชาเอก - โทภาษาไทย ในวิทยาลัยครูระดับปริญญาตรีสาขาศรีบัณฑิต ชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 ปีการศึกษา 2525

วิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง หมายถึงวิทยาลัยครูที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบด้วย

วิทยาลัยครูจันทระเกษม

วิทยาลัยครูชนบุรี

วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

วิทยาลัยครูพระนคร

วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ

วิทยาลัยครูสวนสุนันทา

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ผลการวิจัยช่วยให้เห็นประโยชน์และความสำคัญของการใช้นาฏการ ประกอบการสอนภาษาไทยอย่างแท้จริง

2. ผลการวิจัยก่อให้เกิดแนวทางในการพัฒนาวิธีสอนภาษาไทย ของอาจารย์และ

นักศึกษาให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น

3. ผลการวิจัยก่อให้เกิดแนวทางแก่ผู้บริหารในการส่งเสริมให้มีการใช้นาฏการประกอบการเรียนการสอน
4. ผลการวิจัยเป็นแนวทางให้วิทยาลัยครูอื่น ๆ จัดโครงการนาฏการประกอบการสอนภาษาไทย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย